

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **XX TAXI s.r.o. (dříve AAA Taxi s.r.o.)**, se sídlem Zlonín 80, zast. JUDr. Koljou Kubičkem, advokátem se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2010 č.j. 16/8079/2010/1673

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, oddělení taxislužby ze dne 27.10.2009, č.j.: MHMP 842756/2009/DOP-T/Ho (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) bylo rozhodnuto, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) tím, že dne 10.8.2009 řidič vozidla SPZ: 1AH 1998, evidenční číslo vozidla taxislužby: 1 AH 1998 M. P. účtoval za poskytnutí taxislužby na trase ulice Pařížská, Praha 1 – ulice Pobřežní 1 (hotel Hilton), Praha 8 (vzdálenost 3,4 km) částku 406,- Kč, přestože podle ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby“) byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 141,- Kč. Za naplnění ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách byla žalobci podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč. Zároveň byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že v rámci správního řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, dále že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Dále poukázal na nepřiměřenost uložené pokuty ve výši 500.000,- Kč a navrhl, aby soud využil svého moderačního práva a od uložení sankce upustil nebo její výši přiměřeně snížil.

Konkrétně namítl, že správní řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dnů stanovené správním řádem. Správní orgán přitom neučinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dnů, a nejedná se ani o případ zvlášť složitý ve smyslu ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Nebyly tak splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dnů a rozhodnutí bylo vydáno opožděně. Správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 15.9.2009, prvoinstanční rozhodnutí však bylo vydáno až dne 27.10.2009, tedy po uvedené lhůtě. Lhůta 30 (resp. 60) dnů stanovená správním řádem k rozhodnutí ve správním řízení není dle žalobce nezávazná a její překročení by nemělo být automatické a přehlížené bez řádného zdůvodnění.

Dále žalobce namítl, že pokud s ním bylo vedeno „kontrolní řízení“, pak toto naprosto neproběhlo podle zákona o cenách a navazujících cenových předpisů, správního řádu a zákona o státní kontrole, neboť při něm nebylo žalobci (ani řidiči) oznámeno zahájení kontroly ani předloženo pověření k provedení kontroly; rovněž tak o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Tvzení žalovaného, že *„kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami (zákon o cenách a navazující cenové předpisy, správní řád, zákon o státní kontrole),“* je tak nepřezkoumatelné.

Oznámení pracovníků hotelu Hilton mohlo dle mínění žalobce sloužit pouze jako podnět správnímu orgánu, nikoliv jako důkaz, neboť na základě tohoto podnětu mohlo teprve dojít ke kontrole anebo k případnému dokazování ve správním řízení. Pracovníci hotelu Hilton nejsou cenovým kontrolním orgánem, který by byl oprávněn provádět kontrolu dle zákona o cenách a oznámení údajného jednání, v němž by cenové orgány potenciálně mohly spatřovat porušení cenových předpisů, nemůže sloužit jako důkaz, ale pouze jako podnět správnímu orgánu. Nebyla tedy provedena ani řádná kontrola, ani nebyl jakkoli jinak zjišťován skutkový stav v rámci správního řízení. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2009 č.j. 16/88322/2009/1653, v němž žalovaný z obdobných skutkových okolností dovedl důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Oznámení pracovníků hotelu Hilton spolu s jakousi stvrzenkou nemohou být jediným podkladem spolehlivého zjištění skutkového stavu. Žalobce proto navrhl provést důkaz výsledkem údajného cestujícího k okolnostem a průběhu jízdy, při níž mělo k porušení cenových předpisů dojít. Má za to, že správní orgán měl po zahájení správního řízení provést řádné dokazování, na podkladě kterého by bylo možno určit, zda došlo k porušení zákona o cenách. To se však nestalo, neboť správní orgán jako z důkazu vycházel pouze z oznámení třetí osoby, aniž by prováděl dokazování. Oznámení třetí osoby však nemůže sloužit jako důkaz, neboť neosvědčuje porušení cenových předpisů. Skutečnosti, které jsou v takovém oznámení tvrzeny, musí být totiž předmětem následného dokazování, k němuž v daném případě nedošlo. Podle žalobce měl být proveden především důkaz výsledkem svědka –

údajného cestujícího, aby se vyjádřil k okolnostem jízdy, například k době čekání a uskutečněné trase. Jízda totiž mohla trvat výrazně delší dobu, než s jakou při výpočtu hypotetické „maximální“ ceny za konkrétní předmětnou jízdu počítal správní orgán, a stejně tak delší mohlo být i čekání. V celém správním řízení nebyla specifikována úvaha, na jejímž základě správní orgán dospěl k maximální přípustné ceně, tj. v konkrétním případě 141,- Kč, a z níž vycházel při výpočtu míry údajného předražení. Výsledek, ke kterému správní orgán dospěl, není nijak odůvodněn, a je tedy nepřezkoumatelný. Pokud správní orgán při svých kalkulacích vycházel pouze z účtenky, jejíž autenticitu není možno nijak ověřit, nelze to považovat za dostatečný základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu. V řízení nebylo prokázáno, po jaké trase řidič jel a i kdyby jel po trase, z níž správní orgán zřejmě vycházel při stanovení maximální ceny, tak nebylo prokázáno, že by předražil, neboť v případě zvolení jiných tras za regulovanou cenu by výsledná částka činila stejnou hodnotu, jako ta údajně „předražená“. Navíc správní orgán nebral v úvahu čekání, které je také účtováno. Dle žalobce tak správní orgány nezjistily v patřičném rozsahu skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a porušily tak ust. § 3 správního řádu. Žalobce dodal, že dostane-li se správní orgán v řízení o správním deliktu do důkazní tísně, měl by rozhodnout ve prospěch účastníka řízení, neboť je třeba vycházet z presumpce neviny, což se v projednávaném případě nestalo.

Žalobce rovněž namítal, že povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč mu byla uložena v rozporu se zákonem, neboť se svým jednáním nedopustil porušení ustanovení zákona o cenách ani jiného ustanovení zákona.

Dále namítl, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši vyměřené pokuty. Za dostatečné odůvodnění není možné považovat obecná konstatování a odvolávání se na podklady pro rozhodnutí. Správní orgány při vyměření pokuty nepostupovaly podle pravidel za účelem zobjektivizování případů, aby byl zajištěn rovný přístup. Žalobci je známo množství skutkově obdobných případů, při nichž byla stejná pokuta vyměřena při naprosto odlišných výchozích částkách předražení. Žalovaným zmiňovaná metodika na jeho případ použita nebyla, a pokuta tak byla vyměřena nahodile. Tvrzení o opakovaném protiprávním jednání žalobce není v napadeném rozhodnutí nijak specifikováno a ani obsah správního spisu takovou skutečnost nedokládá. K výslovné námitce žalobce proti výši pokuty žalovaný jen stroze zopakoval ničím nepodloženou spekulaci o údajné opakovanosti a vědomosti porušování cenových předpisů. Dále pak následovalo obecné odůvodnění výše pokuty bez jakékoliv vazby ke konkrétnímu případu žalobce. Dle mínění žalobce není při stanovení pokuty provozovateli taxislužby smyslem vycházet striktně z plného zákonného rozpětí uvedeného v zákoně o cenách. Pokud by tak tomu bylo, jednalo by se o likvidační opatření, a to nejen vůči taxikářům, ale též vůči jiným subjektům, které jsou povinny se zákonem o cenách řídit. Žalobce na tomto místě poukázal na závažnější delikty, jako je např. jízda po požití alkoholu či prodej zkaženého zboží v obchodě, které jsou ve srovnání s pokutami vyměřovanými taxikářům sankciovány směšnými pokutami, ačkoliv se v těchto případech jedná o skutečně nebezpečné jednání dotýkající se nikoliv majetku, ale především životů lidí. Navíc taková nepřiměřená výše pokuty v oblasti taxislužby nebyla správním orgánem dosud v jiném kraji uložena.

Namítl, že pokuta ve výši 500.000,- Kč je pro něj likvidačním opatřením, neboť v žádném případě nedosahuje takových příjmů, aby byl schopen takovou pokutu uhradit. Výše pokuty má mít preventivní, resp. výchovný význam a musí být nastavena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové poměry „delikventa“ tak, aby neměla likvidační charakter a nezpůsobila, že podnikatelská činnost ztratí jakýkoliv smysl. V této

souvislosti žalobce poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 a rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 80/2003 - 33.

Pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhl, aby od uložené zjevně nepřiměřené pokuty upustil, popřípadě aby jí přiměřeně snížil.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Uvedl, že správní orgán postupoval přesně v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností vydal ve správním řízení rozhodnutí. Reagoval také na všechny námitky žalobce, kterému bylo umožněno uplatnění jeho procesních práv.

K námitce, že v dané věci neproběhlo řádně kontrolní řízení, žalovaný sdělil, že zákon o cenách obsahoval ust. § 16 odst. 1, podle kterého cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení. Správní orgán I. stupně na základě tohoto ustanovení a obdrženého oznámení zahájil se žalobcem správní řízení. Veškeré úkony správního orgánu v takovýchto případech probíhají pouze ve správním řízení. Kontrolní řízení se neprovádí, případné dokazování probíhá ve správním řízení. Tvrzení žalobce, že z podané stížnosti nelze dovodit tvrzené porušení právních předpisů, označil žalovaný za liché. Tvrzené skutečnosti vyplývají z podání stěžovatele a z důkazu - originálu stvrzenky za použití taxislužby. Z tohoto důkazu nezpochybnitelně vyplývá, kdy, kým, na jaké trase a za jakou cenu byla jízda taxislužby poskytnuta. Správní orgán měl tedy k dispozici kompletní důkazní materiál, který prokazuje porušení cenových předpisů žalobcem a zjištěné skutečnosti považoval za dostatečně průkazné k závěru o porušení cenových předpisů. Další úkony, až již v kontrolním nebo správním řízení, by již byly nadbytečnými a nepřinesly by žádné další důkazy o porušení cenových předpisů.

Pokud jde o délku jízdy, časové údaje jsou uvedeny na originálu stvrzenky. Ta dokazuje i to, že jízda byla provedena. Pokud jde o správnou výši ceny, kterou měl řidič taxi účtovat za provedenou jízdu a dobu čekání, žalovaný uvedl, že postup při výpočtu správné částky včetně čekání je následující: Předražená částka 406,- Kč se skládá z částky 396,- Kč (90 Kč za nástup + 3,4 km x 90 Kč/km) a 10,- Kč, jenž odpovídá 1 minutě čekání. Správná cena se tedy vypočte: 40,- Kč nástup + 3,4 km x 28 Kč/km = 135,20 Kč + 6,- Kč za jednu minutu čekání. Celková částka tak měla po zaokrouhlení činit 141,- Kč.

K námitce, že řízení nebylo u správního orgánu I. stupně skončeno do 30 dnů, žalovaný uvedl, že se jedná o procesní lhůtu, jejíž nedodržení nemá za následek nezákonnost řízení.

K námitce, že povinnost uhradit paušální náklady řízení byla žalobci uložena v rozporu se zákonem, neboť se žádného pochybení nedopustil, žalovaný uvedl, že považuje za prokázané, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů. Jednání žalobce proto bylo důvodem pro zahájení správního řízení. Ust. § 79 odst. 5 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost uložit účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, nahradit náklady řízení paušální částkou.

Také námitky ohledně výše uložené pokuty jsou dle žalovaného nedůvodné. Výše pokuty je řádně a dostatečně odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 4 a 5. Žalovaný tyto skutečnosti v rámci odvolacího řízení přezkoumal a potvrdil, že výše pokuty i její odůvodnění je v souladu s platnými právními předpisy. Výše uložené pokuty

odpovídá zákonným kritériím dle ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách. Žalovaný zdůraznil, že pokuta je uložena v polovině možného zákonného rozpětí. K opakovanosti žalobcova protiprávního jednání poznamenal, že v roce 2009 jako odvolací orgán projednal a vydal 11 rozhodnutí o uložení pokuty žalobci za porušení cenových předpisů, která nabyla právní moci.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jehož výrok byl citován shora, byla žalobci podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč za naplnění § 15 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jehož se dopustil tím, že dne 10.8.2009 řidič vozidla SPZ: 1AH 1998, evidenční číslo vozidla taxislužby: 1 AH 1998 M. P. účtoval za poskytnutí taxislužby na trase ulice Pařížská, Praha 1 – ulice Pobřežní 1 (hotel Hilton), Praha 8 (vzdálenost 3,4 km) částku 406,- Kč, přestože podle ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 141,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že obdržel oznámení Hotelu Hilton ze dne 26.8.2009 o porušení cenových předpisů, k němuž byla přiložena stvrzenka z tiskárny taxamtru č. 00019. Z těchto listin vyplynulo, že dne 10.8.2009 od 22:25 do 22:34 hodin byla žalobcem poskytnuta přeprava vozidlem SPZ: 1AH 1998 na trase ulice Pařížská, Praha 1 - ulice Pobřežní 1 (hotel Hilton), Praha 8. Řidič za jízdu v délce 3,4 km účtoval částku 406,-Kč, která je v rozporu s nařízením o maximálních cenách osobní taxislužby, neboť jízda dle vydané stvrzenky z taxamtru měla činit 141,- Kč. Dalším šetřením správní orgán I. stupně zjistil, že vozidlo Škoda Superb, SPZ: 1AH 1998, evidenční číslo vozidla taxislužby: 1AH 1998 bylo v době uskutečněné jízdy vedeno v evidenci dopravního úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav jako vozidlo taxislužby provozovatele taxislužby, kterým je žalobce. Dále bylo zjištěno, že žalobce není držitelem platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby vydaného na řidiče M. P.

Dále se správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí vypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil ve vyjádření k zahájenému správnímu řízení. Tvzení žalobce, že správní orgán I. stupně není věcně a místně příslušným správním orgánem podle ust. § 4a odst. 2 zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen, protože sídlo žalobce leží mimo území hl. m. Prahy, přičemž podle ust. § 11 písm. e) správního řádu je v řízeních týkajících se právnické osoby místní příslušnost určena sídlem její organizační složky, neshledal správní orgán I. stupně důvodným. Uvedl, že podle ust. § 4a odst. 3 zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen se působnost podle odstavců 1 a 2 se vztahuje na veškerý prodej uskutečňovaný na území obce bez ohledu na to, zda fyzická osoba nebo právnická osoba, která prodej uskutečňuje, má na území obce trvalý pobyt nebo sídlo.

Argument, že správní řízení by mělo být vedeno i s oznamovatelem, neboť porušení cenových předpisů se dopouští i ten, kdo „*kupuje za cenu vyšší, než odpovídá regulaci cen*“, označil správní orgán I. stupně za lichý. Dle správního orgánu I. stupně byla citace zákona vytržena z kontextu. Celé ustanovení zní takto: „Kupující poruší cenové předpisy, jestliže

kupuje za cenu vyšší než odpovídá regulaci cen, pokud na úhradu této ceny vyčerpá prostředky státního rozpočtu.“

K tvrzení žalobce, že přistoupil k zákonem dané možnosti navýšit regulovanou cenu v souladu s ust. § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“), správní orgán uvedl, že ust. § 2 odst. 1 a 3 prováděcí vyhlášky nelze v případě regulované ceny v taxislužbě použít, neboť nejsou žádné rozdílné určující podmínky mezi taxislužbou, u které hl. m. Praha cenu reguluje, a taxislužbou poskytovanou žalobcem. Výše uvedené potvrzuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.10.2006, č.j.: 5 Ca 112/2006 - 55 a stanovisko Ministerstva financí ze dne 8.1.2007, č.j.: 16/7 851/2007-161.

Nedůvodnou správní orgán I. stupně shledal i námitku, podle které nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby obsahuje neexistující určující podmínku „*obsah válce*“, protože podle všech technických průkazů mají osobní vozidla zdvihový objem. Uvedl, že v ust. § 3 zmíněného nařízení je uvedeno, že „*maximální ceny podle této vyhlášky platí pro výkon taxislužby uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob*“. Tím je jednoznačně určena podmínka vztahující se k výši ceny této služby, a proto stanovená maximální cena platí pro všechny provozovatele této služby na území hl. m. Prahy a nemůže být překročena. Správní orgán připustil, že použitý termín „*obsah válců*“ není zcela v souladu s odbornou terminologií. Použití tohoto termínu je však natolik časté, že jeho význam synonyma pro objem válců je obecně chápán tak jednoznačně, že jeho použití nevytváří podmínky k možné obsahové či významové záměně či nepochopení a už vůbec nemůže být důvodem pro neexistenci určené podmínky.

K tvrzení žalobce, že není důvod k regulaci cen v taxislužbě, protože nejsou naplněny důvody uvedené v ust. § 1 odst. 6 zákona o cenách, neboť trh není ohrožen účinky hospodářské soutěže, a k pochybnostem žalobce o zákonnosti nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby správní orgán I. stupně uvedl, že zákonné zmocnění k vydání nařízení Rady hlavního města Prahy obsahujícího stanovení maximálních cen v oblasti osobní taxislužby vyplývá z § 4 a § 4a zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen ve spojení s výměrem ministerstva financí - cenového věstníku. Podmínky pro cenovou regulaci nadále trvají, což potvrzuje např. rozsudek Městského soudu sp. zn.: 9 Afs 123/2007, který neshledal nesoulad mezi nařízením o maximálních cenách a zákonem o cenách. Otázka zákonnosti nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby není předmětem vedeného správního řízení a není podmínkou pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 3 správního řádu. Nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby je platným právním předpisem a žalobce je povinen tento předpis dodržovat.

Dle správního orgánu I. stupně není pravdivé žalobcovo tvrzení, že v rozsudku sp. zn. 8 Ca 181/2006 Městský soud v Praze uvedl, že lze sjednat cenu vyšší o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech. V předmětném rozsudku není žádná formulace o tom, že by taxislužba byla právě tím případem, kdy lze sjednat vyšší cenu o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech.

K otázce žalobce, jak je možné, že orgán obce nereagoval v průběhu let na meziroční nárůsty cen jako v jiných odvětvích a dozorový orgán s tímto stavem nic nedělal, i když k tomu byl mnohokrát vyzván, správní orgán uvedl, že navyšování maximálních cen v osobní taxislužbě není předmětem tohoto správního řízení.

Správní orgán I.stupně se dále v odůvodnění rozhodnutí zabýval obsahem písemnosti ze dne 8.10.2009, v níž žalobce namítl, že jízdné ve výši 406,- Kč nebylo zapláceno, a tudíž nelze konstatovat porušení zákona o cenách. Žalobce vydání stvrzenky z tiskárny taxamtru odůvodnil tím, že řidič je povinen stvrzenku vydat bez ohledu na skutečnost, zda jízdné bylo či nebylo zapláceno a přikládá kopii stvrzenky č. 00019, ze které je patrné, že byla stornována. Žalobce dále žádal o poskytnutí údajů osoby, která za uvedenou přepravu nezaplatila, aby podnikl kroky k zaplacení alespoň částky 141,-Kč, na které má podle správního orgánu nárok. Pokud však správní orgán trval na porušení cenových předpisů, požadoval výslech cestujících, aby byl prokázán skutečný stav věci. K těmto argumentům žalobce správní orgán I. stupně uvedl, že se jedná o naprosto účelové vyjádření s cílem vyhnout se postihu. Účelovosti nasvědčuje předchozí vyjádření žalobce a řidiče ze dne 25.9.2009, kde se tato námitka vůbec nevyskytla a dále i skutečnost, že stejná námitka o neúčtovaném jízdném se nově vyskytuje v dalších správních řízeních. Žalobce ve svém vyjádření zdůvodňuje výši účtované částky a řidič ve svém vyjádření zase odkazuje na skutečnost, že vyšší částku účtoval z pokynu žalobce. Přiložená kopie stvrzenky z tiskárny taxamtru s razítkem storno nemá vůbec žádnou vypovídající hodnotu, neboť stvrzenka, která byla předána zákazníkům, toto označení nemá. Argument žalobce, že řidič musí v každém případě vydat stvrzenku z taxamtru je irelevantní, neboť podle § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, je provozovatel mj. povinen zajistit, aby řidič po ukončení jízdy vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru. Z toho vyplývá, že pokud by jízda skutečně byla poskytnuta zdarma, tak by žádná stvrzenka jako doklad o výši jízdného, resp. o jeho zaplacení, vydána nebyla. Požadavek žalobce na poskytnutí údajů o cestujících a výslech cestujících označil správní orgán I. stupně za irelevantní.

Správní orgán I. stupně konstatoval, že o uložení pokuty rozhodl v souladu s § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Při stanovení výše pokuty využil možného zákonného rozpětí do 1 mil. Kč, přičemž výše uložené pokuty se pohybuje v polovině tohoto rozpětí. Pokutu stanovil v závislosti na době trvání protiprávního jednání, přičemž vzal v úvahu skutečnost, že žalobce se porušení cenových předpisů dopouštěl v posledních třech letech úmyslně a opakovaně. Žalobce je nástupnickou organizací společnosti Euro Taxi Praha s.r.o., které byla odejmuta koncese k předmětu podnikání taxislužba, a to dne 23.4.2009, a to především proto, že se v rozporu se zákonem v posledních třech letech opakovaně dopouštěla jednání, za které jí byly pravomocně ukládány sankce za porušování především cenových předpisů. Jednatel žalobce (i společnosti Euro Taxi Praha s.r.o.) pan Karel Kyzlink si byl plně vědom toho, že se ze strany společnosti jedná o protiprávní jednání, tak jak to vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 5 Ca 112/2006 a sp.zn. 10 Ca 82/2006. Maximální cena osobní taxislužby na území hlavního města Prahy je stanovena nařízením o maximálních cenách osobní taxislužby, ve kterém jsou uvedeny maximální ceny platné pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy skutečně bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. I přes shora uvedené skutečnosti, které ve svém rozsudku č.j. 9 Afs 123/2007 – 64 potvrdil i Nejvyšší správní soud, žalobce soustavně napadá dle jeho názoru špatně stanovenou výši regulované ceny osobní taxislužby, která nerespektuje skutečné ekonomické náklady. Žalobci je přitom dobře známa skutečnost, že nebyl shledán nesoulad shora uvedených aplikovaných právních předpisů s Ústavou České republiky, ani rozpor nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby se zákonem o cenách. Přes tyto skutečnosti žalobce úmyslně a opakovaně porušuje cenové předpisy a svým jednáním poškozuje nejen dobré jméno celé profesní skupiny provozovatelů silniční dopravy a hlavního města Prahy, ale i dobré jméno celé České republiky u českých i zahraničních zákazníků, využívajících těchto služeb. Uložená sankce je dle názoru správního orgánu I. stupně

přiměřená stanoveným kritériím a vychází z prokazatelně zjištěné skutečnosti, že k porušení cenových předpisů výše uvedeným způsobem došlo a i nadále dochází. Závěrem správní orgán I. stupně konstatoval, že rozhodnutí o nákladech řízení se odůvodněno ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o výši paušální částky nákladů řízení, činí paušální částka náhrady nákladů tohoto řízení 1.000,- Kč.

Odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný označil za nedůvodnou námitku žalobce, že se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi jeho námitkami. Dále uvedl, že maximální cena osobní taxislužby na území hl. m. Prahy platí pro všechny provozovatele této služby a nemůže být vyšší. Smluvní strany nemají libovolnou volnost při sjednávání ceny takového podobného zboží, které se liší jen některou z určených podmínek. Určené podmínky jsou charakteristiky daného zboží vymezené v ust. § 2 odst. 1 zákona o cenách, jako jsou název, označení, jednotka množství, velikost, dodací, platební a jiné podmínky, které definují předmět směny na daném stupni oběhu (předání) zboží. Při sjednávání ceny takového zboží, lišícího se pouze některou z určených podmínek, je prodávající oprávněn sjednat cenu odlišující se svou výší od ceny úředně stanovené pouze o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídající této změně v určených podmínkách a o rozdíl v přiměřeném zisku vztaženém k takto změněným podmínkám. Proávající tedy není oprávněn k tomu, aby prodával zboží lišící se pouze některou z určených podmínek jako zboží, které je zcela jiné, které uspokojuje jiné potřeby z hlediska spotřebitele, než zboží, které má úředně stanovenou cenu. Proávající je v takovém případě při konstrukci a sjednávání výše ceny takového zboží vždy povinen vycházet a respektovat výši úředně stanovené ceny podle ust. § 5 zákona o cenách. Toto ustanovení tedy brání prodávajícímu v tom, aby se nevyvažoval z cenové regulace tím, že upraví minimálně své zboží tak, aby se na něj nevztahovala příslušná regulace. Nejedná se tedy o svobodné libovolné sjednávání ceny prodávajícím, jak toto ustanovení vykládá žalobce, ale o stanovení limitů pro zboží, které je podobné zboží s regulovanou cenou.

Na základě cenových předpisů byly zákonným způsobem stanoveny maximální ceny taxislužby na území hl. m. Prahy, které musí žalobce dodržovat, jinak se dopustí porušení zákona o cenách. Zboží, tedy poskytování osobní taxislužby, je vymezeno v nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby. V ust. § 2 tohoto nařízení jsou stanoveny maximální ceny taxislužby na území hl. m. Prahy a v ust. § 3 odst. 1 určil Magistrát hl. m. Prahy všeobecné podmínky pro provozování osobní taxislužby. Maximální ceny platí pro výkon taxislužby na území hl. m. Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Toto vymezení určuje zboží určeného druhu, jak je uvedeno v ust. § 5 odst. 1 zákona o cenách. Znamená to, že velikost vozidla, jeho výkon, zda řidič jezdí v centru obce nebo na jejím předměstí, jezdí na benzín, naftu nebo plyn anebo zda vozí místní občany nebo cizince nehraje z pohledu regulace cen žádnou roli. Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že maximální cena platí pro poskytování všech služeb vozidly taxi bez ohledu na to, kterými vozidly je služba zajišťována, a že zde není žádný prostor pro sjednání vyšší ceny.

K otázce žalobce, proč orgán obce, který cenu stanovuje, nereagoval v průběhu let na meziroční nárůsty cen uváděných v jiných odvětvích jako důvod pro zdražení, a jak je možné, že dozorový orgán nad těmito obcemi s tímto stavem nic nedělal, i když k tomu byl mnohokrát vyzván, žalovaný uvedl, že vyjádření správního orgánu I. stupně považuje za dostačující. Předmětem tohoto řízení je pouze odpověď na otázku, zda žalobce porušil platné

cenové předpisy tím, že jeho zaměstnanec nabízel službu vozidlem taxi na území hl. m. Prahy za cenu vyšší než stanovenou maximální cenu. Žalovaný shledal neoprávněným také tvrzení žalobce, že neexistuje zákonný důvod uplatňovat regulaci cen v taxislužbě. Uvedl, že omezení hospodářské soutěže v oboru taxislužby skutečně existuje a vyplývá ze samotného specifického charakteru této služby. Podmínky pro cenovou regulaci taxislužby jsou tak splněny. Jde totiž o službu poskytovanou obvykle bezprostředně a pohotovově zpravidla bez předchozí objednávky, kdy zákazník službu potřebuje v daném okamžiku a na daném místě, přičemž nemá možnost vybírat z více nabídek. Má omezené možnosti výběru provozovatele taxislužby. Svoji roli hrají do určité míry i ustálené zvyklosti, kdy kupř. na letištích, nádražích, ale i na ulicích měst je uzavírána smlouva s řidičem prvního vozu, se kterým přijde zákazník do kontaktu a nepatří k obvyklému postupu, aby si zákazník vybral na základě studia a posouzení jednotlivých cenových nabídek. I z tohoto důvodu je regulace cen v taxislužbě ve světě obvyklá. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 10 Ca 99/2007 a sp. zn. 9 Ca 197/2007 a rozsudek Nejvyššího správního sp.zn. 1 Afs 60/2009 a dodal, že otázka oprávněnosti cenové regulace taxislužby rovněž není předmětem tohoto správního řízení.

Tvrzení, že správní orgán regulací ceny taxislužby potlačuje svobodu podnikání, žalovaný s odkazem na shora uvedené skutečnosti označil za nedůvodné. K argumentaci, že se regulovaná cena týká vozidel s obsahem válců, který neexistuje, pak uvedl, že existence citované formulace s pojmem „*obsah válců*“ nemůže být důvodem k tomu, aby se nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby nevztahovalo na žádná vozidla taxislužby. Zopakoval, že použití tohoto termínu jako alternativy pro pojem „*zdvihový objem válců*“ je natolik časté v souvislosti s popisem parametrů motorů v běžné mluvené řeči a občas i v technické literatuře, že jeho význam jako synonyma pro objem válců je obecně chápán tak jednoznačně, že jeho použití nevytváří podmínky k možné obsahové či významové záměně či nepochopení a už vůbec nemůže být důvodem pro neexistenci uvedené určené podmínky.

K požadavku žalobce, aby zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako nemorální z hlediska výše uložené pokuty a z hlediska toho, že žalobce je tímto způsobem trestán za ekonomické hospodaření se svým majetkem, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné nedostatky či závady, a proto v žádném případě nepovažuje jeho rozhodnutí z hlediska výše uložené pokuty za nemorální, neboť tato pokuta je žalobci ukládána opakovaně, a to za opakované a vědomé porušování cenových předpisů.

Dále žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že s účinností od 18.11.2009 nabytí účinnosti zákon č. 403/2009 Sb., kterým se novelizuje zákon o cenách, žalovaný porovnával i kriteria pro určení výše pokuty před novelou a po novele zákona o cenách. Při stanovení výše pokuty se podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném do 17.11.2009, přihlédne zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících. Ustanovení novely č. 403/2009 Sb., v § 17 odst. 2 stanoví, že při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. V rámci hlavního kritéria, kterým je závažnost správního deliktu, se pak posuzují dílčí kriteria, mezi které patří způsob spáchání deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Kriteria podle dříve účinného znění zákona považuje žalovaný za více specifická a kriteria podle nyní účinného znění zákona za obecnější, protože kritérium způsobu spáchání správního deliktu koresponduje zejména s mírou zavinění nebo s dobou trvání protiprávního jednání. Kritérium následků spáchání správního deliktu koresponduje zejména s rozsahem poškození

prodávajících nebo kupujících a se vznikem neoprávněného majetkového prospěchu. Kritérium okolností, za nichž byl delikt spáchán, zahrnuje zejména míru zavinění. Po porovnání dříve platných kritérií pro uložení pokuty s kritérii platnými po novele zákona o cenách dospěl žalovaný k závěru, že kritéria pro určení výše pokuty působí vůči žalobci neutrálně a že pro žalobce není výhodnější postupovat při odůvodnění výše uložené pokuty podle novelizovaného znění zákona o cenách.

Dále se žalovaný zabýval tím, zda zákon o cenách novelizovaný zákonem č. 403/2009 Sb., není pro žalobce výhodnější, přičemž dospěl k závěru, že nová úprava pro žalobce příznivější není. Konkrétně ust. § 16 odst. 1 písm. a) tohoto zákona uvádí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle ustanovení § 5 odst. 1. Ani maximální výše pokut podle ust. § 16 odst. 4 zákona o cenách není pro žalobce výhodnější.

Závěrem žalovaný konstatoval, že pokuta ve výši 500.000,- Kč byla žalobci uložena v souladu s § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách za porušení cenových předpisů ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jehož se dopustil tím, že účtoval předmětné jízdné za poskytnutou taxislužbu ve výši 406,- Kč, jízdu předražil, a získal tak neoprávněný majetkový prospěch v částce 265,- Kč. Ze spisové dokumentace je nepochybné, že účastník řízení svým jednáním porušil cenové předpisy. Výše předražení jízdného je v příkrém rozporu nejen s nařízením o maximálních cenách osobní taxislužby, které musí každý provozovatel taxislužby i řidič znát a dodržovat, ale i se zákonem o cenách. Výše uložené pokuty byla řádně zdůvodněna. Za daných okolností se výše pokuty uložená správním orgánem I. stupně jeví jako úměrná míře předražení i míře zavinění, protože se jednalo o jednání, které bylo opakované a vědomé, a které poškozuje dobré jméno hl. m. Prahy. Při stanovení konkrétní výše uložené pokuty bylo využito možného zákonného rozpětí až do výše 1.000.000,- Kč, a výše uložené pokuty se tak pohybuje v polovině tohoto rozpětí, přičemž celková pokuta je přiměřená stanoveným kritériím a vychází z prokazatelné skutečnosti, že ke zjištěnému porušení cenových předpisů uvedeným způsobem došlo.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby činí jednorázová sazba 40,- Kč/jízda, čekání 6,- Kč/min, jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč/km.

Podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1.

Podle ust. § 16 odst. 1 zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení.

Podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1.000.000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1.000.000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl.

Podle ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, při stanovení výše pokuty podle odstavce 1 písm. b) přihlédnou cenové kontrolní orgány zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících.

Podle ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,

b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.

Soud o věci uvážil takto:

Je pravdou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až po uplynutí lhůty 30 dnů stanovené správním řádem. Předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 16.9.2009, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 3.9.2009, č.j.: MHMP 711725/2009/DOP-T/Ho. Prvostupňové rozhodnutí bylo ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu vydáno dne 30.10.2009, neboť v tento den správní orgán I. stupně předal stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení žalobci. Skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až po uplynutí lhůty stanovené správním řádem k jeho vydání, však nemá za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí

zakotvená v § 71 správního řádu je totiž lhůtou pořádkovou, s jejímž nedodržením správní řád a ani jiný právní předpis nespojuje nicotnost ani nezákonnost opožděně vydaného rozhodnutí. Zmeškání lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí ve věci samé může být toliko důvodem pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jsou-li splněny i další podmínky pro podání tohoto typu žaloby vyplývající z ustanovení § 79 a násl. s.ř.s.

Neopodstatněným shledal soud tvrzení žalobce, že pokud s ním bylo vedeno kontrolní řízení, pak toto neproběhlo podle zákona o cenách a navazujících cenových předpisů, správního řádu a zákona o státní kontrole, protože při něm nebylo žalobci (ani řidiči) oznámeno zahájení kontroly ani předloženo pověření k provedení kontroly, a rovněž tak o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Ve vztahu k uvedené námitce soud předně poukazuje na § 16 odst. 1 zákona o cenách v jeho znění účinném ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze kterého vyplývá, že cenové kontrolní orgány byly při porušení cenových předpisů podle § 15 zákona o cenách oprávněny zahájit řízení též *na základě oznámení*. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy správní orgán I. stupně řízení se žalobcem zahájil na základě oznámení Hotelu Hilton, které mu bylo doručeno dne 26.8.2009. Toto oznámení bylo dostatečným podkladem k zahájení řízení se žalobcem ve věci uložení pokuty za porušení § 15 odst. 1 zákona o cenách. Žádné kontrolní řízení, tak jak je upraveno v zákoně o státní kontrole, správní orgán I. stupně v dané věci neprováděl; předmětné řízení včetně dokazování probíhalo podle správního řádu. Konstatování žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož „kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami...“, je tudíž do jisté míry zavádějící, tato skutečnost však nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, z jehož obsahu lze jednoznačně dovodit, že žádné kontrolní řízení v této věci se žalobcem vedeno nebylo. Námitka vytykající správnímu orgánu porušení zákona *při provádění kontrolního řízení* proto nemůže obstát.

Ani námitku vytykající správním orgánům obou stupňů nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, a s tím související námitku o důkazní nouzi správního orgánu a nutnosti respektovat v takovém případě zásadu presumpce neviny, neshledal soud důvodnými. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správní řízení bylo se žalobcem zahájeno na základě oznámení Hotelu Hilton a k němu přiloženého originálu stvrzenky z tiskárny taxamtru č. 00019 ze dne 10.8.2009. Z této stvrzenky (ve spojení s tvrzeními obsaženými v oznámení Hotelu Hilton) zcela jednoznačně vyplývá, že řidič žalobce M. P. dne 10.8.2009 v době od 22:25 hod. do 22:34 hod. uskutečnil jízdu se zákazníky - hosty Hotelu Hilton - na trase z Pařížské ulice, Praha 1, do Hotelu Hilton v Praze 8, Pobřežní ul., v celkové délce 3,4 km, za níž účtoval 406,- Kč. Tato stvrzenka poskytuje dostatek údajů ke zjištění, jakým způsobem žalobce tuto částku účtoval, resp. z jakých položek účtovaná částka sestává. Podle stvrzenky totiž činí jednorázová sazba 90,- Kč, cena za 1 km jízdy 90,- Kč a cena za 1 hodinu čekání 600,- Kč. Z celkové částky 406,- Kč tak 90,- Kč nepochybně připadá na jednorázovou nástupní sazbu, délce ujeté trasy 3,4 km odpovídá částka 306,- Kč a zbývající částka 10,- Kč koresponduje ceně za jednu minutu čekání.

Není pravdou, že správní orgán v dané věci neprováděl žádné dokazování. Dokazování provedeno bylo, a to listinným důkazem - originálem stvrzenky z tiskárny taxamtru č. 00019 ze dne 10.8.2009. K tomuto důkazu a zjištěním z něj vyplývajícím měl žalobce možnost se v průběhu správního řízení vyjádřit. Přestože se k věci samé obsáhle vyjadřoval, nikdy nepopřel, že uvedenou jízdu v rozhodném čase uskutečnil a že za ni zákazníkům účtoval právě částku uvedenou na stvrzence. Namísto toho napadal oprávněnost

a zákonnost regulace cen taxislužby na území hl. m. Prahy a s tím související právní předpisy, zejména nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby. Soud na tomto místě podotýká, že tyto námitky v žalobě vzneseny nebyly, a proto není důvodu, aby se jimi zabýval. Dle názahu soudu je předložená stvrzenka z tiskárny taxametrů č. 00019 ze dne 10.8.2009 dostatečným důkazem o tom, že žalobce porušil § 15 odst. 1 písm. a) zákon a o cenách, protože za poskytnutou taxislužbu zákazníkům účtoval cenu vyšší, než je maximální cena stanovená podle nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby.

Tvrzení žalobce, že nebylo prokázáno, po jaké trase řidič jel, považuje soud za irelevantní. Pro posouzení věci není významné zjištění přesné trasy jízdy vozidla taxislužby, ale délka ujeté trasy, přičemž tento údaj je ze stvrzenky z tiskárny taxametrů č. 00019 ze dne 10.8.2009 zřejmý. Totéž platí i o době čekání. Jak již bylo konstatováno shora, také dobu čekání a ji odpovídající částku lze z údajů obsažených na stvrzence bez nesnází zjistit.

Za daných okolností se návrh žalobce na provedení výsledku svědka (cestujícího), který se dle žalobce měl vyjádřit k okolnostem jízdy, například k době čekání a uskutečněné trase, jeví jako zcela nadbytečný, neboť veškeré relevantní skutečnosti vyplývají z výše uvedeného listinného důkazu - originálu stvrzenky z tiskárny taxametrů č. 00019 ze dne 10.8.2009. Uvedený důkazní návrh je navíc evidentně účelový, neboť je veden snahou významně oddálit, popř. zcela zmařit průběh správního řízení. Správní orgán proto nepochybil, když výsledkem žalobcem navrženého svědka – cestujícího, jemuž taxislužbu poskytl, neprovedl a z téhož důvodu, tj. pro zřejmou nadbytečnost, tomuto návrhu nevyhověl ani soud.

Lze shrnout, že správní orgán v projednávané věci řádně zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Postupoval tedy v souladu s § 3 správního řádu a neocitl se ve stavu důkazní nouze. Zjištění, která učinil, jednoznačně a nepochybnitelně prokazují protiprávní jednání, které je žalobci kladeno za vinu. Aplikace zásady presumpce neviny v takovém případě nepřichází v úvahu.

Pokud jde o údajné rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2009, č.j. 16/88322/2009/1653, na které žalobce odkazuje v podané žalobě, soud předně uvádí, že uvedené rozhodnutí nebylo k žalobě přiloženo. Z citace tohoto rozhodnutí v žalobě je navíc zřejmé, že ve věci, k níž se toto rozhodnutí upíná, kopie stvrzenky neprokázala, že jízda byla uskutečněna na území hl.m. Prahy. V nyní projednávané věci však tato skutečnost jednoznačně vyplývá z listinného důkazu, jímž je originál stvrzenky z tiskárny taxametrů č. 00019 ze dne 10.8.2009, a žalobce ji ostatně ve správním řízení ani v podané žalobě nerozporoval. S ohledem na výše uvedené soud považuje odkaz žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2009, č.j.: 16/88322/2009/1653 za nepřípadný.

Částka 141,- Kč, se kterou jako s maximální cenou za předmětnou jízdu v napadeném rozhodnutí kalkuluje žalovaný, byla odvozena prostým matematickým výpočtem na základě skutkových údajů o délce trasy předmětné jízdy a době čekání, které správní orgán zjistil z listinného důkazu - stvrzenky z tiskárny taxametrů č. 00019 ze dne 10.8.2009, a to s použitím částek, které jako maximální ceny stanoví § 2 nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby. Podle tohoto ustanovení činí jednorázová sazby 40,- Kč, při sazbě 28,- Kč/km připadá na trasu v délce 3,4 km částka 95,20 Kč a 1 minuta čekání je zpoplatněna částkou 6,- Kč. Jak žalovaný správně dovodil, celkem měla cena za poskytnutou taxislužbu činit maximálně 141,- Kč. Skutečnost, že výše uvedený prostý matematický výpočet maximálně přípustné ceny za poskytnutou taxislužbu není v napadeném rozhodnutí zachycen, rozhodně

nezpůsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, neboť je evidentní, jakým způsobem žalovaný maximální cenu taxislužby stanovil.

Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce porušil ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, když namísto maximálně přípustné částky 141,- Kč odpovídající nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby za předmětnou jízdu účtoval 406,- Kč. Pokuta za porušení cenových předpisů, a stejně tak i povinnost uhradit náklady správního řízení, které vyvolal porušením své povinnosti, mu proto byla uložena v souladu se zákonem.

Soud považuje za nedůvodnou rovněž námitku, v níž žalobce brojí proti nedostatečnému zdůvodnění výše uložené pokuty. Správní orgán I. stupně dle náhledu soudu výši žalobci vyměřené pokuty náležitě zdůvodnil, když zejména poukázal na to, že se žalobce porušení cenových předpisů dopustil úmyslně a opakovaně. Správní orgán I. stupně sice v rozhodnutí blíže nekonkretizoval, z čeho dovozuje opakovanost žalobcova protiprávního jednání, tato vada však v projednávaném případě nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudu – stejně jako žalovanému – jsou totiž z úřední činnosti známa rozhodnutí, ve kterých se správní orgán I. stupně zabýval totožnou otázkou, jako je tomu v projednávané věci, tj. porušením ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách žalobcem, k němuž došlo za srovnatelných skutkových podmínek a v obdobném čase. Tato rozhodnutí, ze kterých nade vši pochybnost vyplývá pravdivost konstatování správního orgánu, že žalobce se porušení cenových předpisů dopouštěl opakovaně, jsou nepochybně známa též oběma účastníkům řízení. Soud v této souvislosti uvádí, že např. pod sp. zn.: 11 Ca 384/2009 projednával žalobu, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2009, č.j. 16/83924/2009/1648, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.9.2009, č.j.: S-MHMP 519824/2009. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, kterého se měl dopustit dne 25.5.2009, když za jízdu v délce 32,1 km účtoval částku 2.999,- Kč namísto částky 951,- Kč. Pod sp. zn.: 11 Ca 387/2009 je zdejší soudem vedeno řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2009, č.j.: 16/83925/2009/1649-5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21.9.2009, č.j.: S-MHMP 614645/2009. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, kterého se měl dopustit dne 16.7.2009, když za jízdu v délce 27,7 km účtoval částku 2.601,- Kč namísto částky 826,- Kč. Pod sp. zn. 9 Af 10/2010 je vedeno řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2010, č.j.: 16/100198/2009/1667, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12.10.2009, č.j.: S-MHMP 660445/2009. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, kterého se měl dopustit dne 13.7.2009, když za jízdu v délce 4,3 km účtoval částku 492,- Kč na místo částky 169,- Kč. O skutečnosti, že žalobce se protiprávního jednání dopustil úmyslně, jak konstatoval správní orgán I. stupně, svědčí i argumentace samotného žalobce v průběhu správního řízení, v níž nikterak nerozporoval skutková zjištění správních orgánů, ale tvrdil, že neexistuje žádný zákonný důvod uplatňovat regulaci cen v taxislužbě, a namítal, že nařízení o maximálních cenách je předpis zastaralý. Žalobce si tedy v projednávaném případě nepochybně byl vědom toho, že ceny taxislužby v Praze podléhají regulaci dle nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby a vědomě (úmyslně) cenu za poskytnutí taxislužby účtoval v rozporu s uvedeným nařízením. Na základě výše uvedeného soud přisvědčuje závěru správního orgánu I. stupně o opakovanosti a úmyslnosti jednání žalobce, což jsou okolnosti významné pro stanovení výše pokuty, stejně jako správním orgánem zjištěný rozsah poškození kupujících (cestujících), který odpovídá rozdílu mezi

žalobcem účtovanou cenou a cenou maximální. Správní orgán I. stupně při uložení pokuty žalobci právem přihlédl též ke skutečnosti, že jednáním žalobce je poškozováno nejen dobré jméno provozovatelů taxislužby, ale též dobrá pověst hl. m. Prahy. S výše uvedenými závěry se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil a nadto v návaznosti na změnu právní úpravy provedenou zákonem č. 403/2009 Sb., provedl srovnání skutkové podstaty daného správního deliktu a jednotlivých kritérií rozhodných pro stanovení výše pokuty podle dosavadního a nového znění zákona o cenách, přičemž dospěl k závěru, že nová právní úprava není pro žalobce výhodnější. Proti tomuto závěru žalobce v podané žalobě ničeho nenamítal. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů se v projednávané věci v dostatečném rozsahu zabývaly kritérii rozhodnými pro uložení pokuty a výši žalobci uložené pokuty náležitě zdůvodnily.

Argumentace žalobce, že je mu známo množství skutkově obdobných případů, v nichž byla stejná pokuta vyměřena při naprosto odlišných částkách předražení, je zcela nekonkrétní. Žalobce neoznačil byť jej jediný případ, z něhož by bylo možné dovodit, že správní orgán porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, tj. povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Uvedená argumentace je tak pouze ničím nedoloženým tvrzením, jehož nekonkrétnost brání tomu, aby se jím soud blíže zabýval. Totéž platí i pro žalobcovo tvrzení, že v jeho případě nebyla správním orgánem I. stupně při stanovení výše pokuty použita žalovaným zmiňovaná metodika, zohledňující jednak výši předražení jízdného vyjádřenou v Kč a současně procentní výši předražení. Také toto tvrzení je pouhou negací konstatování správního orgánu bez jakéhokoliv odůvodnění. Soud považuje za podstatné, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně - ve spojení s napadeným rozhodnutím - vyplývá, že správní orgán v dostatečném rozsahu zohlednil jednotlivá kritéria, která jsou dle zákona rozhodná pro stanovení výše pokuty (viz výše). S úvahami, k nimž v tomto směru dospěl, se soud plně ztotožňuje.

Ve vztahu k žalobní námitce, že při stanovení pokuty provozovateli taxislužby není smyslem vycházet striktně z plného zákonného rozpětí uvedeného v zákoně o cenách, soud uvádí, že zákonné rozpětí pokuty v rozmezí 0 – 1.000.000,- Kč zakotvené v § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách dopadá na každého, kdo se dopustí porušení cenových předpisů podle § 15 zákona o cenách, jsou-li splněny další podmínky pro aplikaci uvedeného ustanovení (výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu nedosáhne 1.000.000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl). Jinými slovy řečeno i v případě žalobce bylo povinností správního orgánu vycházet při stanovení pokuty z plného rozpětí sankce stanoveného zákonem. Pokud by pro provozovatele taxislužby mělo platit jiné rozpětí sankce, muselo by to být zákonem výslovně stanoveno.

Odkaz žalobce na údajně odlišnou praxi správních orgánů v oblasti taxislužby v jiných krajích, resp. argumentace, že v oblasti taxislužby pokuta v takové výši nebyla správním orgánem dosud v jiném kraji uložena, je opět zcela obecným, nekonkrétním a ničím nepodloženým tvrzením, a soud se jím již z tohoto důvodu nemohl zabývat. Rozhodovací praxe správních orgánů v jiných krajích, které se správními delikty spočívajícími v překračování maximálních cen osobní taxislužby na území hl. m. Prahy zabývají jen výjimečně, pokud vůbec, není pro správní orgán I. stupně závazná. Navíc, jak je patrné ze shora uvedeného výčtu předchozích rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty žalobci za typově shodná jednání, není pokuta ve výši 500.000,- Kč ničím ojedinělým, a pro žalobce nemohla být tudíž překvapivá.

Ani námitku likvidačního charakteru uložené pokuty neshledal soud důvodnou. V rámci vypořádání této námitky soud předně poukazuje na skutečnost, že v průběhu celého správního řízení žalobce tuto námitku neuplatnil, přestože byl v oznámení o zahájení správního řízení vyrozuměn o tom, kolik podle zákona činí maximální výše pokuty. Vzhledem k této skutečnosti, a rovněž z toho důvodu, že majetkové poměry žalobce nejsou kritériem, které by byl správní orgán dle znění zákona povinen zohlednit při stanovení výše pokuty, správní orgány obou stupňů nepochybily, jestliže se majetkovými poměry žalobce v dané věci nezabývaly. Nejednalo se totiž o případ, kdy by vzhledem k osobě pachatele a výši pokuty, kterou lze uložit, bylo zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Až v podané žalobě žalobce poukázal na likvidační charakter jemu uložené pokuty. Činil tak ovšem zcela obecně, aniž by jakkoliv konkretizoval své majetkové poměry a aniž by jakýmkoliv relevantním důkazem prokázal, že mu jeho majetkové poměry neumožňují uloženou sankci zaplatit. Protože ničím neprokázal své tvrzení, že pokuta v předmětné výši je pro něj likvidační, soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Aby sankce ukládaná za spáchání správního deliktu řádně plnila výchovnou, preventivní a represivní funkci, musí být pro pachatele dostatečně citelná. Pouze taková sankce pachatele (a též třetí osoby, které se o uložení sankce doví) povede k tomu, aby se sankcionovaného protiprávního jednání v budoucnu vyvaroval. Přestože žalobci byla již v minulosti správním orgánem I. stupně za typově shodná jednání pokuta ve výši 500.000,- Kč uložena, neodradilo jej to od opětovného porušení zákona. Z toho je zřejmé, že ani pokuta v této výši není pro žalobce dostatečným ponaučením a není ve vztahu k jeho osobě způsobila plnit výchovnou a preventivní funkci.

Soud jako obiter dictum uvádí, že za situace, kdy se opakovaně dopouští protiprávního jednání a ukládání sankcí zjevně nevede k jeho nápravě, nemůže žalobce ani oprávněně požadovat, aby pokuty, které jsou mu ukládány, neměly likvidační charakter. Další pokračování podnikatelské činnosti žalobce je v takovém případě v rozporu se zájmem společnosti, která nemůže tolerovat výkon podnikatelské činnosti subjekty, jež opakovaně nerespektují právní normy regulující předmět jejich podnikání a ignorují pokuty, které jsou jim za zjištěná protiprávní jednání správními orgány ukládány.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh in eventum na rozhodnutí soudu o upuštění od uložené pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.r.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Jak již bylo konstatováno shora, v projednávané věci se soud ztotožnil s úvahami, jimiž správní orgány obou stupňů zdůvodnily výši žalobci uložené pokuty. Protiprávní jednání, jehož se žalobce dopustil, je vzhledem k okolnostem daného případu natolik závažné, že pokutu, jejíž výše činí polovinu maximální zákonem stanovené sazby, nelze označit za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z uvedeného důvodu soud návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu nevyhověl.

Lze uzavřít, že žalovaný v souzené věci rozhodl v souladu se zákonem. Žádné porušení procesních práv, která žalobci jakožto účastníku správního řízení přiznává správní řád, nebylo soudem zjištěno. Právo žalobce na spravedlivý proces tak bylo v řízení před správním orgánem zachováno. Správní orgány obou stupňů ve věci rozhodly na základě řádně zjištěného skutkového stavu, na který příslušně aplikovaly relevantní právní předpisy.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.